

Med det andet anbringende har appellanten anført, at Retten tilsidesatte varemærkeforordningens artikel 7, stk. 1, litra a), og artikel 4, som følge af en ukorrekt og ulovlig fortolkning af dommen *Heidelberger Bauchemie* ⁽³⁾, eftersom den indførte tre kumulative krav for den grafiske gengivelse af varemærker, der består af en kombination af farver, nemlig (i) de præcise omhandlede farvenuancer, (ii) proportionerne af de omhandlede farver og (iii) den rumlige opstilling af farverne. Disse krav var ikke væsentlige for denne dom, og de har en uforholdsmæssig hård effekt alene for den kategori eller klasse af varemærker eller tegn, som består af en kombination af farver, eller for de tegn, der i sig selv består af en farve. Desuden er det tredje og nyligt indførte kumulative krav angiveligt berettiget som følge af farvernes angivelige »iboende begrænsede evne til at bibringe nogen som helst form for præcis betydning«. Dette er imidlertid hidtil blevet behandlet i forbindelse med den del af proceduren for registrering af et varemærke, som omhandler fornødent særpræg, og ikke i forbindelse med kravet om grafisk gengivelse, hvilket betyder, at registreringen allerede fra starten vil være ugyldig, uden at det er muligt at godtgøre opnået fornødent særpræg eller på anden vis afhjælpe dette. Den appellerede dom tilsidesætter ligeledes varemærkeforordningens artikel 4, idet den opstiller krav om en »udtrykkelig« beskrivelse af den omtvistede varemærketype svarende til den forventede reelle brug af varemærket, idet dommen på ulovlig vis begrænser den faktiske definition af sådanne varemærker til alene at omfatte dem, der har en rumlig (dvs. figurativ) opstilling.

Med det tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet den i dommen undlod at vurdere og tage hensyn til det forhold, at det første anfægtede varemærke var blevet indgivet inden dommen *Heidelberger Bauchemie*, og Retten så dermed bort fra muligheden for at anvende de principper, som Domstolen lagde til grund i dommene *Lambretta* ⁽⁴⁾ og *Cactus* ⁽⁵⁾. Retten tilsidesatte ligeledes dette princip, idet den ikke foretog en overordnet vurdering af autoriserede og pålidelige kilder, gældende regler og bestemmelser, EU's retspraksis og EUIPO's retningslinjer med henblik på at afgøre, om alle de relevante omstændigheder i den foreliggende sag tilsammen ville kunne føre til den konklusion, at EUIPO gav appellanten præcise, ubetingede og samstemmende oplysninger, som appellanten støttede sig til ved at følge dem, hvilket medførte, at der hos appellanten opstod en gyldig berettiget forventning.

Med det fjerde anbringende har appellanten anført, at Retten tilsidesatte proportionalitetsprincippet, idet den ikke tog hensyn til, at det var uforholdsmæssigt under de ekstraordinære omstændigheder i den foreliggende sag, at annullere begge anfægtede varemærker. Retten undlod bl.a. at tage hensyn til det forhold, at formålene om klarhed og præcision, såvel som retssikkerhed, med rimelighed kunne opfyldes, såfremt appellanten var blevet opfordret til og givet mulighed for at præcisere beskrivelsen af de to varemærker, således at de forblev i registret, i stedet for at annullere begge registreringer.

Med det femte anbringende har appellanten anført, at Retten tilsidesatte procesreglementet, idet den anvendte procesreglementets artikel 134, stk. 1, ukorrekt, og pålagde appellanten at betale sagsomkostningerne. De ekstraordinære omstændigheder i den foreliggende sag og rimelighedsprincippet indebærer i henhold til procesreglementets artikel 135, stk. 1, at appellanten ikke skal pålægges at betale sagsomkostningerne (og at sagsomkostningerne skal pålægges EUIPO).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14.6.2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

⁽²⁾ Dom af 6.5.2003, *Libertel*, C-104/01, EU:C:2003:244.

⁽³⁾ Dom af 24.6.2004, *Heidelberger Bauchemie*, C-49/02, EU:C:2004:384.

⁽⁴⁾ Dom af 16.2.2017, *Brandconcern BV mod EUIPO og Scooters India (Lambretta)*, C-577/14 P, EU:C:2017:122.

⁽⁵⁾ Dom af 11.10.2017, *EUIPO mod Cactus SA (Cactus)*, C-501/15 P, EU:C:2017:750.

Sag anlagt den 22. marts 2018 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-207/18)

(2018/C 200/28)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved É. Gippini Fournier, G. von Rintelen og J. Samnadda, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 43 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/26/EU af 26. februar 2014 om kollektiv forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder samt multiterritoriale licenser for rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse i det indre marked ⁽¹⁾, idet det ikke inden den 10. april 2016 har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen om sådanne bestemmelser.
- Kongeriget Spanien pålægges i henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF at betale en daglig tvangsbøde på 123 928,64 EUR med virkning fra datoen for afsigelse af den dom, hvorved det fastslås, at forpligtelsen til at vedtage eller under alle omstændigheder underrette Kommissionen om de bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde direktiv 2014/26/EU, er blevet tilsidesat.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Medlemsstaterne skal i henhold til artikel 43, stk. 1, i direktiv 2014/26/EU senest den 10. april 2016 vedtage og offentliggøre de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme det nævnte direktiv og straks underrette Kommissionen herom.

Henset til, at Kongeriget Spanien ikke har foretaget en fuldstændig gennemførelse af direktiv 2014/26/EU og ikke har underrettet Kommissionen om gennemførelsesforanstaltningerne, har Kommissionen besluttet at anlægge nærværende søgsmål ved Domstolen.

Kommissionen foreslår, at Kongeriget Spanien pålægges en daglig tvangsbøde på 123 928,64 EUR regnet fra datoen for afsigelsen af dommen, idet bøden er beregnet under hensyn til overtrædelsens grovhed og varighed samt til bødens afskrækkende virkning i forhold til den nævnte medlemsstats betalingsevne.

⁽¹⁾ EUT 2014, L 84, s. 72.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší soud České republiky (Den Tjekkiske Republik) den 23. marts 2018 — Jana Petruchová mod FIBO Group Holdings Ltd

(Sag C-208/18)

(2018/C 200/29)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší soud České republiky

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jana Petruchová

Sagsøgt: FIBO Group Holdings Ltd